

סינדי שרמן

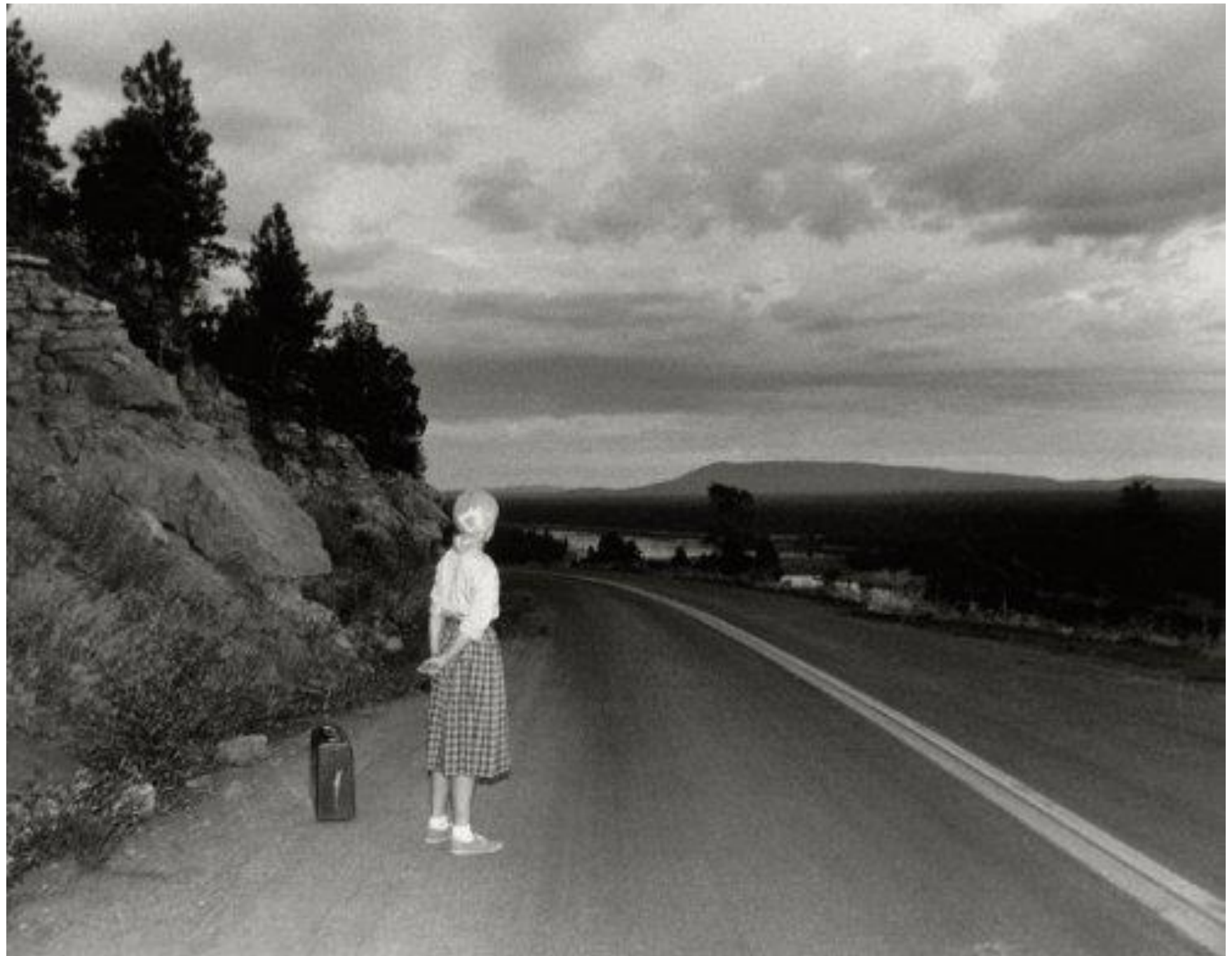
וגם תיאוריות פמניסטיות ופוסט מודרניסטיות.

Cindy Sherman, Untitled Film Still #21, 1978

מתוך סידרת
untitled film still #48
1979

עבודותיה הראשונות

מציגות מעין פרודיות לדמויות סטראוטיפיות של נשים. את מקור
השראה לדמויות אלה שואבת שרמן מסרטים, מאופרות סבון ומכתבי
עת ישנים משנות החמישים והשישים (תקופת ילדותה של האמנית).
התצלומים הם בשחור-לבן, והדמויות הן שונות ומגוונות.

כותרת הסדרה - תצלומי סטיל מסרט ללא כותרת –

מדגישה את העובדה שאמצעי התקשורת מכתיבים לנשים את "תסריטי החיים" שלהן - כללים שעל פיהם הנשים נוהגות ומתנהגות.

- בסדרה - שבעים נשים יוצרות מפה של נשיות כפי שנתפסה בחברה האמריקאית באותה התקופה.
לנשים אין גיל מוגדר.
- שרמן משחקת בתפקידים שונים, מחליפה צבעים ותחפושת.
- בכל צילום ישנו עיבוד עצמי של דמות בדויה, אבטיפוס של עקרת בית, זונה, אישה דיכאונית, אמנית ועוד...

סימולקרה

- בעת העתיקה לא היה קים המושג סימולקרה, אך משל המערה של הפלטון ממחיש אלמנטים ממנו- האסירים במערה רואים צלליות שהן העתק חלקי ומעוות של המציאות.
- בסוף המאה ה-19 הפילוסוף פרדריק ג'ימסון הצביע על הפוטוריאליזם כדוגמה לסימולאקרה אמנותית, המחקקה צילום, שהוא כבר כשלעצמו חיקוי של המציאות.
- בשנת 1981 טוען הפילוסוף והסוציולוג ז'אן בודריאר, בספרו ספרו סימולקרות וסימולציה, שבעקבות המערכות הטכנולוגיה החדשות, תקשורת ההמונים ותרבות הפוסט מודרניזם, נוצר מצב שבו אנחנו כבר לא מצליחים להבדיל בין מסמן למסומן, בין הדימוי למקור וכך נוצר מצב שבו אנו יוצרים מסמנים תלושים שאין להם בכלל מסומנים; סימולציה שאין לה מקור במציאות.

הגבול בין דמיון למציאות מטשטש. האמת אינה נתפסת יותר כמוחלטת, היא נתפסת כיחסית וסובייקטיבית, זאת אומרת, תלויה בנקודת המבט של המסתכל.
חשוב יותר לשאול כיצד מפרשים את המציאות ולא מה קורה באמת.

פוסט מודרניזם

העולם הפך לדימוי, והסימנים של האמת החליפו את המציאות עצמה.
אלה הם הנושאים המרכזיים של אחד התיאורטיקנים החשובים של תיאוריות הפוסט-מודרניות, הפילוסוף הצרפתי, ז'אן בודריאר.
וגם, רעיונות אלו עומדים בבסיסו של הסרט המגה להיט המטריקס של האחיות וצ'אוסקי. החוויה הפוסט-מודרנית שלנו מפולטרת באמצעות דימויי תקשורת ההמונים, נקיפת הסימולקרה ומערכות טכנולוגיות, במקום החוויה הישירה של הממשי, שהייתה סימן ההיכר של המודרניות.

בניגוד לחיפוש אחר אוניברסלים שנמצאו בעבודה המודרניסטית של פיט מונדריאן עם דגש על הפורמליזם האסתטי, התקופה הפוסט-מודרנית מאופיינת במה שהפילוסוף ז'אן-פרנסואה ליוטאר הגדיר את שאלת ה-META-NARRATIVES. אין עוד אמונה בתכנית סופית גדולה שיכולה לספר את כל הסיפור או זה יכול לתת לנו את התמונה הכוללת (להשתמש מטאפורה חזותית). במקום הסיפורים הגדולים, הפוסט-מודרני הוא מרחב של מיקרו-נרטיבים. היא מדברת על עולם בשברים ועל סיפורים שנאמרים ממגוון נושאים בעלי נטיות מסוימות ומערכות אינטרסים מסוימות. כדי לצטט רק משפט אחד מתוך הגדרת המונח שלך (שאותו אתה צריך להכיר בעמ' 363), "הפוסט-מודרניות מאופיינת כביקורת על מושג האוניברסליזם, על רעיון הנוכחות ועל הרעיון המסורתי של הנושא כאחיד ואת המודעות העצמית, ואת הרעיון המודרני של התקדמות". בעוד המודרנים מאמינים באמיתות ובמקוריות, הפוסט-מודרניסטים איבדו את אמונתם ברעיונות כאלה. במקום זאת, הם נקטו גישה אירונית יותר או יותר מתלהמת, המעדיפה את האכיפה והפרודיה. בעוד שהמודרנים חיפשו את האמת של הדברים שמתחת לפני השטח, הפוסט-מודרניסטים לא מאמינים שיש רק משטחים ושואלים את האפשרות של האמת בכלל. דוגמה: הדיוקן העצמי של בלדסארי: לא נכון

העולם הפך לדימוי, והסימנים של האמת החליפן את המציאות עצמה.

אלה הם הנושאים המרכזיים של אחד התיאורטיקנים החשובים של תיאוריות הפוסט-מודרניות, הפילוסוף הצרפתי, ז'אן בודריאר. (וגם, רעיונות אלו עומדים בבסיסו של הסרט המגה להיט המטריקס של האחים ווצ'ווסקי)

החוויה הפוסט-מודרנית שלנו מסוננת באמצעות דימויי התקשורת ההמונית, נקיפת הסימולקרה ומערכות טכנולוגיות, במקום החוויה הישירה של הממשי, שהיה סימן ההיכר של המודרניות.

- לכך קורא בודריאר "סימולקרה"
בודריאר הרחיב את המושג לתרבות הפוסט מודרניסטית בהקשר
החברתי-
לטענתו מלחמה"ע השלישית היא המלחמה הקרה שהביסה את
הקומוניזם ומלחה"ע הרביעית תהיה הטרור כנגד הסדר העולמי החדש
(התאגידים, הגלובליזציה ותרבות הצריכה).
- בהקשר האומנותי אנחנו מדברים על יצירת אומנות שכביכול מחכה
מציאות.
כך עשתה האומנית סינדי שרמן בעבודתיה שכמו נלקחו מסרט שמעולם
לא צולם.
וכך עושה גם [אליסון ג'קסון](#)

Untitled Film Still #12. 1978

untitled film still # 7 - 1978

סינדי שרמן 1979 – # 43 still from untitled film

נערה בשמלה לבנה. כף היד מדגישה את הגזע הפאלי, המבט כרגיל מתכחש. התנוחה, כמו התנוחה בתמונה הבאה, לקוחה מאיזה מילון פורנוגרפי, אבל החיקוי מזייף, מיתמם, כאילו לא מבין עד הסוף. זה לא כמו השכפולים הגבריים של תנוחות מיניות של נשים בקומיקס שם ברור בדיוק על מה צוחקים. כאן זה הרבה יותר עמום ומאיים

- ועוד פרט מאלה שאי אפשר להתיק מהן את העין. השרוכים של השמלה לעומת שרוכי" העץ.

תיאוריות פמיניסטיות-

לורה מאלווי – עונג חזותי וקולנוע נרטיבי, 1975

הקולנוע ההוליוודי, לפחות זה שאליו מלווי מתייחסת וגם שרמן בשנות ה-50 הוא קולנוע פטריאכלי, יוצריו, גיבוריו וקהל היעד שלו הם גברים. לפי מלווי המבט של המצלמה וגם זה של הצופה הוא מצצני של גבר המתבונן באישה, תוך שהוא מייצר את האישה כדימוי, כמושא ארוטי להתבוננות ולתצוגה. בעבור הדמויות בתסריט, וכאובייקט ארוטי לצופה באולם ההקרנה.

הכוכבת ההוליוודית מייצגת פרדוקס מהותי לתיאוריה הפסיכואנליטית: היא בעת ובעונה אחת מושא התשוקה, אך גם מי שמעוררת בהם את חרדת הסירוס. הפתרון לחרדה זאת היא החלשת האישה והצגתה בשתי דרכים

א. מציצנות- מתקשר לסדיזם- האישה לא מודעת למבט הגברי והיא נענשת ומוצגת כקורבן לאלימות.

ב. פטשיזם- באמצעות פירוק לקלז אפים של איברים בלי לראות את השלם, לדוג' סצנת הרצח בפסיכו. ישנה אובייטיבציה, הפיכת האישה לאובייקט וכך היא לא מאיימת.

זונה ("תמונה מתוך סרט ללא כותרת #15",
(1978

סינדי שרמן, נערה שחולמת בהקיץ- תמונה "מתוך סרט ללא כותרת
#6"

Cindy Sherman, Untitled
Film Still #13, 1978

סינדי שרמן, 1979 – untitled film still # 49 מרחב משובש עם כוונים סותרים

- תמונה שלמעלה כמעט מקברית ברמת החיפצון שלה. בין החפצים הערוכים בסלון נמצאת גם אישה-חפץ (עם כובע אהיל וחתול חרסינה). "אישה-חפץ" בגלל הדמיון לחפצים אחרים: היא שחורה ונוקשה כמו הפסל האפריקאי וכמו הכורסה שמאחוריה. היא מחזיקה על ברכה מאפרת זכוכית כמו השולחן שלשמאלה. ואגב, גם בתמונה הזאת המרווחת לכאורה – שימו לב לרהיט הלא ברור שנדחף לספה מאחור.

סינדי שרמן, 1978 # 11 still from untitled film

למעלה עוד דוגמא קיצונית של חפצון. "המתאבדת" נשמרת לא לקלקל את העיצוב. היא לובשת את מיטב בגדיה ומתקשטת במחרוזת. תנוחת גופה ממשיכה את האלכסון של שלושת החפצים על הארונית משמאל. בעוד שחפצי הארונית הימנית מהדהדים עם לפיתת הכיסוי. הכבל של המצלמה מבצבץ מהכיסוי המופשל וגם מתחת למיטה וחושף את "שקר" הצילום, ובו בזמן מדגיש את חנק המחרוזת הכרוכה לצוואר ואת קווי המתאר השחורים של הכלבלב התפור לכר.

מתוך "תפוז מכני" של סטנלי קובריק, 1971

אלן ג'ונס, כסא, 1969

ב-1981 יצרה את **Centerfolds** עמודי אמצע,

סדרה של דיוקנאות בהשראת תצלומים מ"פלייבוי" - אך

כאלה המציגים נשים לבושות, המפגינות מגוון מורכב

של רגשות.

Untitled #96, 1981

סדרות: *Centerfolds* (1981) ו- *Fashion* (1983-4)

**מאמצע שנות השמונים מופיעים תצלומים שבהם נשים מוצגות
כקרבנות של אונס ואלימות**

Untitled #173. 1986

החל בשנות השמונים התצלומים הם
צבעוניים ועצובים יותר. הכאב של הדמויות
נראה אמיתי יותר ועמוק יותר. התצלומים
משקפים התרסקות של החלומות

Cindy Sherman, Untitled # 122, 1983.

מבקרי תרבות חזותיים אחרים רואים את התרגול האמנותי של שרמן כהתגלמות של מה שהתיאורטיקנים הצרפתיים דלז וגוטארי מכנים "שיזואנליזה". זהו הרעיון, שעם התמוטטות הסובייקט האחד והמאוחד בתרבות הפוסט-מודרנית, נותרנו לכבוש מגוון של נושאים ללא מרכז. מנקודת מבט זו, הצורות של שרמן של האנימציה הפולימורפית שלה נכנסות ויוצאות מן הסכיז. עבודותיה חסרות השם חושפות בפנינו את הדימוי העצמי ואת הדימוי בעידן התקשורת ההמונית.

Other visual culture critics see Sherman's artistic practice as the embodiment of what French theorists Deleuze and Guatarri have referred to as SCHIZOANALYSIS. This is the idea that with the breakdown of the unitary and unified subject in post-modern culture, we are left to occupy a range of subject positions without any center. From this perspective, Sherman's stagings of her polymorphous selves play in and out of the schiz. Her untitled works reveal to us the self as image and nothing but image in the age of mass media.

'Untitled #92' 1981

Cindy Sherman, Untitled #153,
1985.

וגם כדמויות דמיוניות ומפלצתיות

ללא כותרת #146

Untitled #174

Untitled #142 From the Fairy Tales Series
1985

[Untitled # 140](#)

לפעמים קרבן ודמות מפלצתית, מפחידה ומפתה, מאוחדים באישה אחת
דרך ה"מבט הגברי" שרמן מנסה כנראה לפענח מקרי אלימות, אונס ורצח שבהם הנשים הן הקרבן.

ללא כותרת #150", 1985

בין השנים 1989 ו-1990 יצרה את סדרת ההיסטוריה, "History Portraits"

דמויות מבימות מתוך יצירות העבר שהתקדשו בתולדות האמנות
יצירותיה אלה מבטאות את חיפושיה אחר ה"גברי" וה"נשי" לאורך
היסטוריה, גם זאת בהתאם לתאוריות הפמיניסטיות.

באכוס, קראווג'ו, מאה 17

Cindy Sherman
Untitled #224. 1990

ז'אן מרק נטייה, הגברת אדלייד, מאה 18

הגברת אדלייד

סינדי שרמן, ללא שם, 1989

- ביצירה זו מתחזה שרמן לדמות של אישה מהמאה ה-18 בצרפת, טיפוסית לציורים שהיו חביבים על בני האצולה ושימשו כעיטור לארמונותיהם.
- היא מצטטת את הגברת אדלייד, של ז'אן מרק נטייה,
- לראשה פיאה נוכרית לבנה ועל פניה איפור כבד, לפי אופנת התקופה.
- היא שרועה בתנוחה מזמינה על מיטה עם סדיני משי בחדר מיטות מפואר.
- לבושה בבגדים תחתונים ובידה מניפה – אלו מייצגים את חיי הנהנתנות של שכבת האצולה, את תפקידן המסורתי של נשים כמו גברת אדלייד, לספק שירותי מין לגברים.

באמצעות ההגזמה והגרוטסקה שרמן מנגחת את תדמית האישה כחפץ מיני המשרת עולם גברי מציפני. היא מתחפשת לדמות מגוחכת באמצעות תותבי שדיים וסרט אדום המציג אותה כחפץ ארוז למתנה, כתדמית שקרית שטופחה לאורך שנים כדי להנציח את העליונות הגברית.

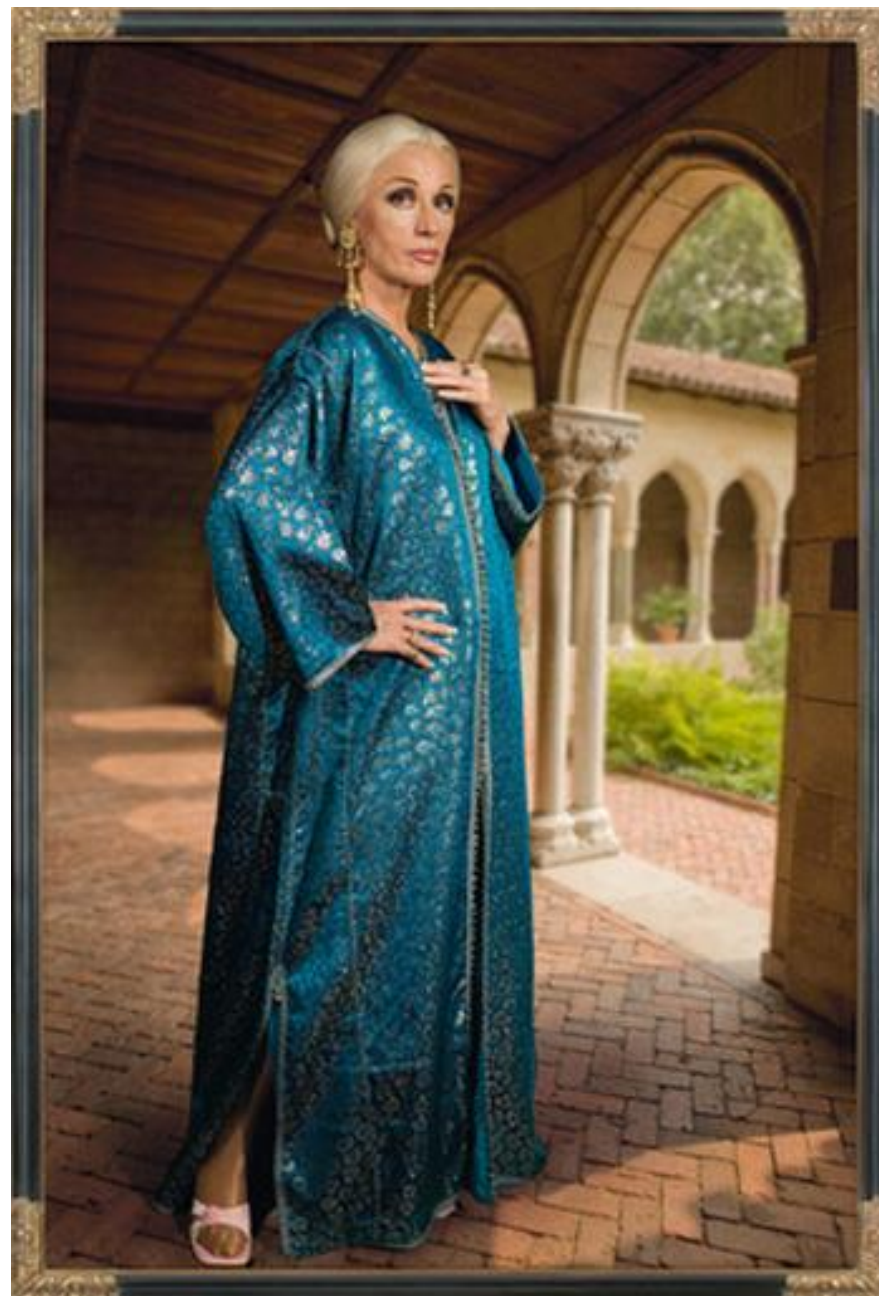
סוף שנות התשעים – "תמונה עירונית"

בסוף שנות התשעים -
שרמן חוזרת לעמוד מול המצלמה, מבוגרת,
משחקת נשים שונות באמצע חייה.
הדמויות מוצגות לפי קטגוריות חברתיות סטריאוטיפיות:
נשות קריירה מצליחות, עקרות בית מהמערב התיכון, היפיות מתבגרות ועוד..
הרקעים ניטרליים, הדימויים ישירים יותר, פחות נרטיביים.

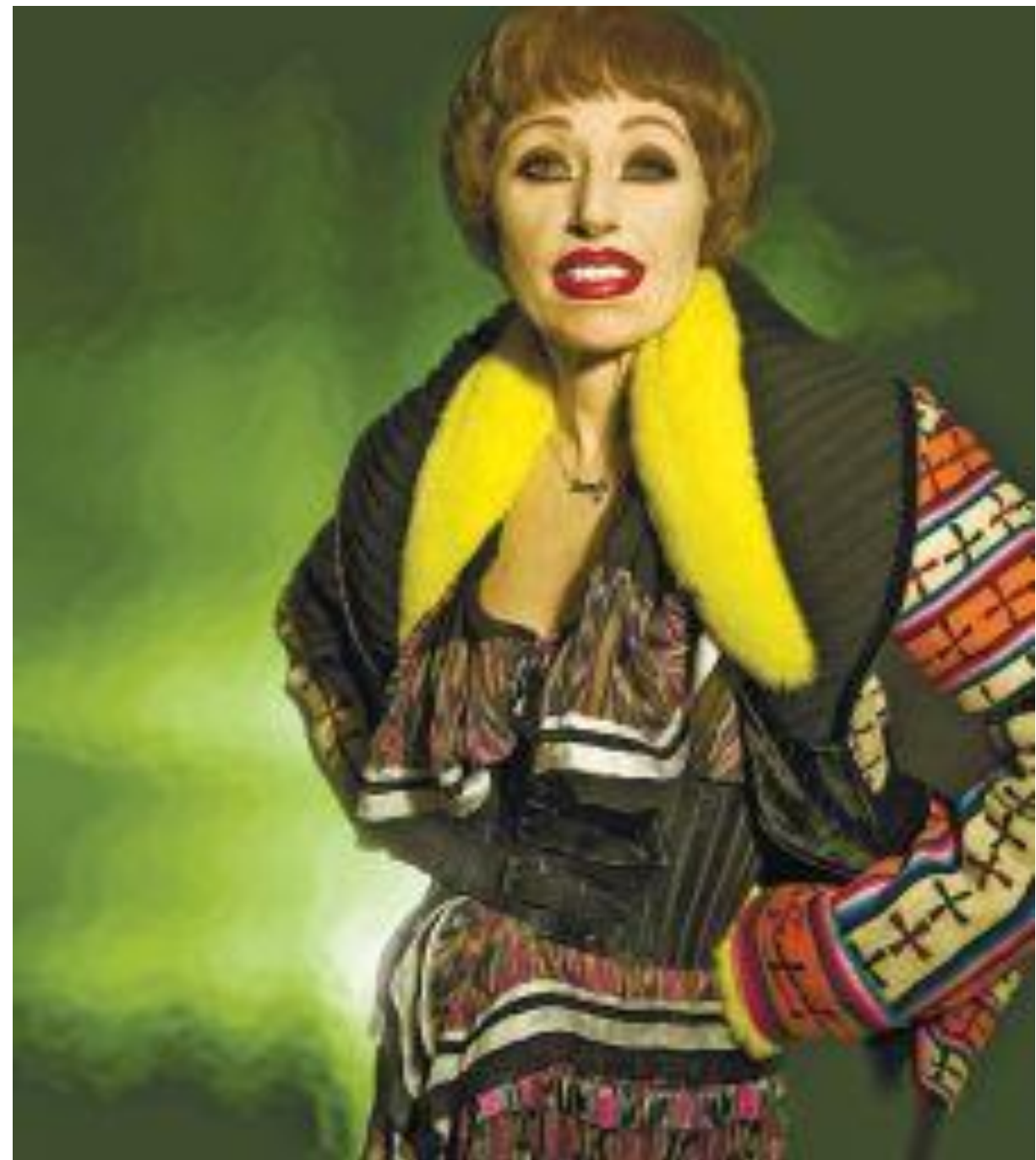
עבודותיה בשנים האחרונות:

תמונה זאת בסדרת הנשים מהחברה הגבוהה
מעלה את השאלה האם דמות האישה
הלבושה חלוק יוקרתי, על רקע מה שנראה
כחצר אחוזה אכן מייצגת אישה
אריסטוקרטית, אשת החברה הגבוהה? או
שמא העובדה הבולטת
שהרקע מודבק לתמונה ונעליה הפלסטיות,
שנראות כאילו נקנו בחנות "הכל בדולר",
מצליחות לערער על דמותה?

אשת חברה עשירה,
המנסה להסתיר את פגמי
גילה

ללא כותרת #458, 2007-2008

**צילום על רקע גרין
סקרין ורקע מודבק
ומעובד בפוטושופ
שיראה כמו ציור.**

ללא כותרת #512, 2011

סינדי שרמן, ללא כותרת, 2010

הביקורת על סינדי שרמן:

1. אומנות שמייצגת את ההגמוניה
ולא חתרנית

2. מועדד קפיטליזם- החיבור בין אומנות לעולם הפירסום והאופנה.

("ללא כותרת #137, 1984).

סרט תיעודי על סינדי שרמן 55 דק'

Cindy Sherman - Nobody's Here But Me (1994)

ביבליוגרפיה

1. סינדי שרמן- חלום או סיוט? בליטנטל, עליס. עולם הצלום והוידאו , 94: 36-37, 1998

2. מלכת התחפושות: סינדי שרמן בגלריה מטרו פיקצ'רס סמל, נאוה סטודיו , 9: 44, 1990

3. סינדילנד קרול פוגל ניו יורק טיימס, בתוך הארץ, גלריה לאומנות 29.2.2012

<http://www.haaretz.co.il/gallery/art/1.1652774>

4. Cindy Sherman

Eva Respini-Sherman, Cindy; Burton, Johanna; Waters, John, 1946-; Norment, Kate; Museum of Modern Art (New York, N.Y.) C2012

5. cindy sherman ARTnews, Jun 2015, Vol.114(6), p.56

May 2012 Artforum international, Vol.50(9), pp.298-299,10 Crow, Thomas .6

[Cindy Sherman : photographic work 1975-1995](#) Cindy Sherman--Felix, Zdenek; Schwander, Martin; .7

Deichtorhallen Hamburg; Kunstmuseum Luzern; Malmö konsthall c1995

Fuse Magazine, Vol.35(3), pp.42-43 [Peer Reviewed Journal] [Cindy Sherman](#) Goldstein, Brenda _ .8

Summer 2012

[Cindy Sherman](#) [indy Sherman](#) Yablonsky, Linda WSJ : the Magazine from the Wall Street Journal, .9

Mar 2012

.Wenzel, Angela ; Wesseler, Moritz--Wenzel, Angela (correspondence author) [Cindy Sherman](#) .10

Flug-Begleiter, June 2011, pp.28-29

[/http://www.cindysherman.com](http://www.cindysherman.com) 11. האתר של סינדי שרמן